

jedině rozhodnou je okolnost — kterou st-lka nepopírá — že totiž Sdružení vyhražuje si výběr osob, kterým chce poskytnouti možnost, aby dražených věcí nabyly, a že se dle toho dražby účastniti může toliko ten, komu Sdružení vydalo — ať již dříve, ať později — pozvánku legitimující k účasti. Nejsou tedy aukce podle dispozic Sdružení přístupny každému, nýbrž jenom vybranému kruhu interesentů. Tím je však obecná přístupnost a tedy i povaha oněch aukcí jako dražeb veřejných vyloučena.

Odpovídá tedy nař. rozhodnutí, jež z tohoto důvodu popřelo povahu sporných aukcí jako veřejných dražeb, zákonu i faktickému stavu, a bylo proto stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 2814.

O b e c n í s a m o s p r á v a: Právní poměr uživatelů obecní studny — všeobecně přístupné a zřízené obcí u výkonu jí náležející péče o veřejné zájmy — k obci jest ovládán vesměs právem veřejným.

(Nález ze dne 30. října 1923 č. 17.846).

V ě c: Anastazie Z. v H. proti moravskému zemskému výboru o příspěvek na udržování obecní studny.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Vyhláškou z 25. května 1922 byl po vyžádaném souhlasu obecní finanční komise veřejně vyložen rozpočet na opravu obecní studně v H. Potřeba 50 Kč měla dle něho uhrazena býti příspěvkem, a to 30 Kč od st-lky a po 5 Kč od čtyř jiných osadníků. V sezení obecního zastupitelstva z 28. května 1922 rozpočtený náklad i navržený způsob úhrady schválen, při čemž zvýšený příspěvek st-lčin odůvodněn tím, že čerpá ze studně vodu pro sebe i dobytek, kdežto ostatní čerpají jenom pro sebe vodu k pití.

Námítky, které st-lka do usnesení toho podala vytýkajíc, že 40-letým výkonem vydržela právo bezplatně studně té používat, byly usnesením obecního zastupitelstva z 15. října 1922 uznány bezdůvodnými, načež věc předložena zemskému výboru, jenž nař. rozhodnutím usnesení obecního zastupitelstva z 15. října 1922 o rozvrhu příspěvků na udržování obecní studny dle § 26 obecní finanční novely schválil a námítky st-lčiny zamítl z toho důvodu, že st-lka dle zprávy obce čerpá ze studny vodu na pití i pro celé svoje hospodářství, tedy i pro dobytek, a čerpá vodu nesporně ve větší měře než ostatní uživatelé studně, což sama nepopírá.

Stížnost podanou do tohoto rozhodnutí nss neshledal důvodnou.

St-lka brání se proti uložené jí povinnosti přispěti na opravu studně námítkou, že čerpajíc jako vlastnice usedlosti čp. — v H. přes 40 let vodu ze sporné studně nabyta vydržením služebnosti tohoto obsahu a za výkon služebnosti té není povinna něčeho platiti. Ze spisů správních však vychází a st-lkou nebylo také popřeno, že jde o obecní studni všeobecně přístupnou, kterou obec zřídila na návsi vykonávajíc péči o veřejné zájmy jí uložené. Studna taková má, jak st-lka ve svých námítkách sama připouští, poukazujíc na důležitost studně v ohledu bez-

pečnosti požární, povahu veřejného ústavu obecního, jehož provozování je součástí veřejné správy obecní; ale pak právní poměr uživatelů takového ústavu k obci podroben je všecek normám práva veřejného, a nelze užívání ono konstruovati jako soukromé právo služebnosti. I když by se však připustilo, že k takovým veřejným ústavům obecním mohou trvati pro jednotlivé osadníky zvláštní práva soukromá, neplyne nutně existence takového práva pro st-lku již z pouhého fakta, že ze sporné studně již po 40 let vodu čerpala bezplatně, o něž jedině st-lka domnělé své soukromé právo služebnosti opírá. V této skutečnosti nelze spatřovati nic jiného, nežli právě užívání obecního ústavu na základě platných zřízení ve smyslu a v základě § 10 č. 2. mor. ob. zřízení. A opak nelze dovozovati ani z té okolnosti, že jak st-lka tvrdí, až dosud spolu s ostatními uživateli studnu tu udržovala, přejímajíc tak — patrně u vědomí, že studna přináší jí zvláštní prospěch, — dobrovolně část nákladů, které náležely na obec, a které obec mohla ovšem uhraditi veřejnými dávkami vypsány dle předpisů dosud platných na osadníky event. na uživatele.

Jestliže tedy žal. úřad, řeše si pro sebe prejudiciálně otázku existence tvrzené služebnosti, dospěl k závěru, že užívání st-lčino nezákládá se na zvláštním soukromém jejím právu služebnosti, nýbrž jest jen obecným užíváním veřejného zřízení obecního dle § 10/2 mor. ob. zřiz. a na tomto závěru, který je součástí skutkové podstaty nař. rozhodnutí, zbudoval svůj výrok, nelze shledati, že by tento podklad byl vadným. Jde-li však o zařízení obecní, dlužno náklady na jeho vydržování hraditi podle příslušných ustanovení obecního zřízení a obecní finanční novely. Poněvadž pak jde nesporně o zařízení v zájmu všeobecném, z něhož někteří osadníci, mezi nimi nepopřene i st-lka, mají zvláštní hospodářský prospěch, není nezákonností v tom, požaduje-li se na st-lce k úhradě nákladů na jeho udržování příspěvek ve smyslu § 26 ob. fin. novely.

Bylo proto stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 2815.

Živnostenské právo: * Na základě §u 54 živn. řádu nemůže živnostenský úřad stanoviti poplatky pro živnost sprostředkování služeb.

(Nález ze dne 30. října 1923 č. 18.045).

V ě c: Adéla F. a spol. v Praze proti ministerstvu ochodu o živnostensko-policejní úpravu živnosti sprostředkování služeb.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Výnosem z 15. prosince 1919 stanovila zsp v Praze na základě ustanovení § 54, odst. 2 ž. ř. pro živnostenské sprostředkování služeb a míst v Praze a ve všech obcích policejního obvodu pražského výši poplatků, jež jest dovoleno vybírat, a vyslovila, že od osob práci hledajících nesmí se vybírat sprostředkovací poplatky. Rozhodnutí toto bylo ministervem obchodu potvrzeno, proti čemuž čelí stížnost, o které uvažil nss toto: